

különszám
ROMANA
Széles a világ
– nagy a szerelem

Amanda Cinelli
Két szingli gyereket akar

Natalie Anderson
Kaland a kabinban

Juliette Hyland
Királyi lakótárs

Minden jog fenntartva. Jelen kiadvány bármely részét tilos a kiadó írásos engedélye nélkül módosítani, sokszorosítani, bármilyen elektronikus vagy gépi formában és egyéb módon közzétenni vagy terjeszteni, beleértve a fénymásolást, felvételt készítést és mindenfajta információátvitelt vagy -visszakeresőt; kivételt képez a kritikus, aki kritikájában rövid szakaszokat idézhet belőle. Ez a kiadvány a Harlequin Enterprises ULC-vel létrejött megállapodás nyomán jelenik meg. Jelen mű kitalált történet. A nevek, személyek, helyszínek és események a szerző képzeletének termékei, vagy fiktív módon alkalmazza őket. Bármely hasonlóság élő vagy halott személlyel, üzlettel, vállalattal, eseménnyel vagy helyszínnel teljes mértékben a véletlen műve, és nem a szerző szándékát tükrözi.

§ All rights reserved including the right of reproduction in whole or in part in any form. Without limiting the generality of the foregoing reservation of rights, no part of this publication may be modified, reproduced, transmitted or communicated in any form or by any means, electronic or mechanical, including photocopy, recording or any information storage and retrieval system, without the written permission of the publisher, except for a reviewer, who may quote brief passages in a review. This edition is published by arrangement with Harlequin Enterprises ULC. This is a work of fiction. Names, characters, places and incidents are either the product of the author's imagination or are used fictitiously, and any resemblance to actual persons, living or dead, businesses, companies, events or locales is entirely coincidental and not intended by the author.

© 2024, Amanda Cinelli – Vinton Kiadó Kft., 2026

A mű eredeti címe: *The Bump in Their Forbidden Reunion Delgado*

(Harlequin Mills & Boon, Modern Romance)

© 2024, Natalie Anderson – Vinton Kiadó Kft., 2026

A mű eredeti címe: *My One-Night Heir* (Harlequin Mills & Boon, Presents)

© 2023, Juliette Hyland – Vinton Kiadó Kft., 2026

A mű eredeti címe: *Tempted by Her Royal Best Friend*

(Harlequin Mills & Boon, Medical Romance)

• Fordította: Windberg Donatella

Nyomtatásban megjelent: 2026

Átdolgozott kiadás

ISBN 978-615-108-181-5

A Romana különszám a Vinton Kiadó Kft. időszaki kiadványa.

A HARLEQUIN® és ™ a Harlequin Enterprises Limited vagy a konszern leányvállalatai tulajdonában álló védjegy, amelyet mások licencia alapján használnak.

Magyarországon kiadja a Vinton Kiadó Kft., 2026

• A kiadó és a szerkesztőség címe: 1118 Budapest, Szüret u. 15.

• Felelős kiadó: dr. Bayer József

• Telefon: +36-30-300-9899; e-mail-cím: info@vintonkiado.hu

Kiadónk újdonságairól, a megrendelési lehetőségekről honlapunkon is tájékozódhat:
www.vintonkiado.hu

Az e-book formátumot előállította:

BOOK&walk

www.bookandwalk.hu

Amanda Cinelli

Két szingli gyereket akar

1. FEJEZET

Isabel O'Sullivan rápillantott a kerek, rózsás arcocskákra, melyek a fotófalról néztek vissza rá, és a szíve hevesen dobogni kezdett az izgalomtól. Az egész falat ilyen képek díszítették a mesterséges megtermékenyítésre szakosodott klinikán.

Ma eljött a nagy nap. Körülbelül egy év múlva az ő fényképe is kint lesz ezen a falon. Egy rózsás arcocska az ő anyai boldogságtól ragyogó arca mellett.

Végre ő is anya lehet.

Vagy legalábbis jó úton jár afelé, még ha a doktornő még nem jött vissza. Lehet, hogy sürgős esethez hívták.

Két órával ezelőtt Izzy pontosan érkezett a megbeszélt időpontra. A márványfényű recepciós pult és a hatalmas előcsarnok inkább szállodára emlékeztette, mint klinikára.

De először nem találták meg az aktáját, majd egy sor telefonhívás következett, és egyelőre helyet kellett foglalnia a váróteremben. Teltek a percek, egyre nyugtalanabb lett. Az az érzése támadt, hogy valami nem stimmel.

Végül egy vizsgálószobába vitték, ahol át kellett öltöznie, és lefeküdni egy vizsgálóágyra. Megpróbált ellazulni. Tekintete vidáman festett lábkörmeire esett, amelyek kikandikáltak a vékony takaró alól.

Összeszorult a szíve. Legjobb barátnője, Eve festette ki a lábkörmeit, nagy gondossággal és még nagyobb adag humorral. Most apró virágok és méhecskék díszítették őket.

– Mert te még a méhektől is jobban félsz, mint a kórházaktól – mondta tegnap este kacintva. – Ez majd ellensúlyozza a félelmedet.

Kapcsolatuk még mindig szoros volt. Egykor elválaszthatatlanok voltak, amikor együtt nőttek fel egy ír gyermekotthonban. Eve-vel felnőni: ez esett legközelebb a család érzéséhez.

De mostanra Eve megalapította a saját családját. Felesége, Moira éppen az első gyereküket várta, aki bármelyik nap megszülethetett.

Izzy viszont be akarta bizonyítani, hogy egyedül is képes rá.

Egy nővér lépett be a vizsgálószobába. Ugyanaz volt, aki egy órával korábban utasította, hogy vetközzön le. Izzy ideges poénját megkövült arccal fogadta. Izzy nehéz motoroscsizmája, kényelmes leggingse és rockzenekaros pólója sem igazán illett a klinika szokásos klienseihez.

Csendben tűrte a kifejezéstelen arcokat, bár már a nyelvén volt egy csípős megjegyzés. *Van talán valami hivatalos öltözködési szabály arra, ha valaki megtermékenyítetteti magát a halott férje spermájával?*

Persze már hozzászokott a jeges, lenéző pillantásokhoz, amióta belement ebbe a hirtelen és váratlanul rövid házasságba. Ez jár annak, aki összejön egy szingapúri playboyjal, aki teljesen más körökben mozog, mint ő. Izzy mindig úgy érezte, nincs ott semmi keresnivalója.

De nem hagyta, hogy ez kibillentse. Bármit is hozzon ez a nap, mégiscsak eljutott ide Zürichbe, minden nehézség ellenére. Már a dublini repülőtéren is gondok voltak, mert egy heves hóvihar Európa nagy részét megbénította.

Mikor most jobban megnézte a nővér arcát, kevésbé tűnt kőkeménynek, inkább egy kissé idegesnek. Figyelmesen tanulmányozott néhány papírt, és időnként lopva felé pillantott.

Egy ápoló is megjelent, és hevesen suttogott valamit a kolléganője fülébe, mire nagyon furcsa pillantást váltottak egymással.

A nővér erőltetetten lapozgatta a mappát. Izzy gyomra felkavarodott. Már hetekkel ezelőtt kitöltötte az interneten a szükséges űrlapokat. Nagy erőfeszítésébe került, mert diszlexiásként az írásbeli feladatok mindig nehezen mentek neki. Mindent többször is leellenőrzött a helyesírás-ellenőrzővel, és biztos volt benne, hogy nem követett el hibát.

Eszébe jutott, hogy Julian végül, több hónapnyi sikertelen próbálkozás után elmondta neki,

hogy nem képes természetes úton gyereket nemzeni. Izzyt meghatotta, hogy ezután azt javasolta, inkább próbálkozzanak mesterséges megtermékenyítéssel.

Azt hitte, Julian mindent meg fog tenni, hogy gyereket vállaljon vele. Álmában se gondolta volna, hogy újdonsült házastársa épp az elvonóról érkezett. Izzy neki csupán eszköz volt a cél eléréséhez. Ez volt a kétségbeesett kísérlete arra, hogy a házassággal megakadályozza apját abban, hogy végleg kizárja az örökségből.

Még miután Izzy rájött erre, akkor sem fogyott ki a szép ígéretekből. Repülőjegyeket mutatott neki, és egy luxusfaház címét a svájci hegyekben, ahol a klinikai kezelés után pihenhet.

Azon az éjszakán, amikor végre bevallotta az igazat, természetesen részeg volt. És bolondnak nevezte őt, amiért elhitte a történetet.

De Izzy nem volt bolond.

És azért szakított Juliannel, mert magát kellett mentenie – nem azért, mert gyáva volt. A válás gondolata ijesztő volt, de tudta, hogy ez az egyetlen helyes út. Elképzelése a családról és gyerekekről messzire került.

De aztán minden másképp alakult. Még mielőtt benyújthatta volna a válókeresetet, Julian meghalt – túlادagolásban. Tragikus balesetnek nyilvánították, de valószínűleg soha nem fogják megtudni az igazságot a haláláról.

Nem szerette Juliant. Nem igazán. Nem úgy, ahogy még hitte, amikor mindössze két hét kapcsolat után a férfi megkérte a kezét. Julian elbűvölő és izgalmas volt. Ráadásul Izzy akkoriban épp rossz időket élt, mert megtudta, hogy nem hosszabbítják meg a dadusszerződését.

No és talán azért is mondott igent, mert belül lázadt – méghozzá Julian egomániás legjobb barátja és versenyzőtársa ellen, aki bizonyos értelemben felelős volt azért, hogy elvesztette az állását.

Amióta tizenhat évesen otthagyta az iskolát, Izzy mindenféle munkát végzett. Pincérkedett, esküvőkön énekelt, és cirkuszban festette a gyerekek arcát. Soha nem értette, miért választ valaki egy bizonyos karriert, amikor ennyi különböző dolgot kipróbálhat.

Ő pontosan ezt tette. És amikor véletlenül egy gazdag család ellátogatott a cirkuszba, felfigyelt rá arcfestés közben, és felajánlotta, hogy dolgozzon náluk dadaként, ő megragadta a lehetőséget.

Kezdetben izgalmas volt bejárni a világot, és különböző családoknál dolgozni. Aztán számára ez lett a megszokott.

Az Astrid Lewisnál betöltött állást eredetileg ideiglenesnek szánták. A sikeres egyedülálló anya PR-menedzserként dolgozott a Falco Roux Motorsportnál, az egyik legismertebb elit csapatnál. Rögtön jól kijött Astrid kisfiával, Lucával, így a két hónapos szerződésből egy egész év lett.

Járni a világot, egyik pompás versenyről a másikra utazni és közben egy aranyos kisgyerekre vigyázni – ez volt az abszolút álomállás.

De Izzy túlságosan bevonódott érzelmileg, így amikor a szerződését nem hosszabbították meg, azt személyes elutasításnak érezte. Mélyen meg volt bántva.

Talán a gyerekkori sebek még nem gyógyultak be teljesen. Egy olyan gyerekkor sebei, amikor újra és újra egyik helyről a másikra küldték. És mindig fájt.

Lehunyta a szemét.

Miért pont most kellett előtörniük ezeknek az emlékeknek? Egy ilyen napon, amelynek boldognak kellene lennie számára?

Két évvel ezelőtt, huszonöt évesen özvegy lett. Azóta életében először maradt meg egy helyen. Vett egy házat, és elkezdte feldolgozni a traumákat, amelyek gyerekkora óta kísérték.

Először volt egy hely, ami csak az övé. Egy igazi otthon.

Persze nem volt több egy romos kis vidéki nyaralónál, de kizárólag az övé volt. Két éven át saját kezűleg dolgozott rajta, felújította, javítgatta, és kényelmes otthont varázsolt belőle. A házra és a telekre felvett jelzalogot apránként törlesztette az illusztrátorként keresett pénzéből.

És volt egy terve. Ha már a valódi családról dédelgetett álma szertefoszlott, legalább ezt a gyereket megszüliheti. Mintha ez lenne Julian utolsó ajándéka: a sperma, amelyet ezen az ultramodern klinikán őriznek. Ezt ki fogja használni.

Megpróbált egy pozitív jövőre koncentrálni. Arra a kerek, rózsás arcocskára, amely hamarosan felnéz majd rá.

Lassan mély levegőt vett az orrán keresztül, benn tartotta, majd a száján kiengedte, ahogy a terapeutája tanította. Állítólag ez megnyugtatja az embert. De bármennyire is próbált koncentrálni, nem sikerült.

Főleg mert dühös hangok hallatszottak kívülről. Mintha valakik heves vitába keveredtek volna. Megcsóválta a fejét. Ilyen körülmények között a világ összes légzési technikája sem segítene.

A hangok egyre közeledtek az ajtóhoz.

Hirtelen felült. Nyilvánvalóan nem állt jól a szénája a kezeléssel.

– Ez a számla kizárólag Miss O’Sullivan nevén fut. Nem tudtuk, hogy további igazolásra van szükség.

Izzy megdermedt a rémülettől. *További igazolás?* Lehet, hogy Julian nem fizette ki a kezelés teljes összegét? Soha nem tudott jól bánni a pénzzel.

Becsukta a szemét. Gondolatban átfutotta a megtakarításait. Szükség esetén talán hozzá tudna járulni a kezelés költségeihez. A termékeny napjai épp csak most kezdődtek, így még elég idő maradhat, amíg elintézheti a szükséges átutalásokat. Akkor pedig még egy darabig Svájcban kell maradnia.

Majd kitalál valamit. Valamit...

A kívülről közeledő hang ismerősnek tűnt.

– Mondja meg, melyik szobában van. Most azonnal.

Ő az. Ővé ez jeges, nyugodt, parancsoló hang. A világ bármely pontján felismerné. Olyan magabiztos. Olyan hajthatatlan.

De mi a fenét keres Svájcban?

Az utolsó pillanatban sikerült felülnie, és a lepedővel eltakarnia az altestét, mielőtt az ajtó kinyílt.

Odakint egy kis embercsoport gyűlt össze. Nyilvánvalóan a személyzet megpróbálta feltartóztatni a férfit, aki most az ajtóban állt – széles vállal, jóképűen és erőteljes kisugárzással. A kőarcú nővér felnézett rá, és a tekintete ellágyult, akárcsak a hangja.

– Uram – mondta félszívű szigorral –, ide nem jöhet be csak úgy... – Aztán változtatott a hangnemen. – Nézze, én nagy rajongója vagyok, de a belépés csak a személyzet és a hozzátartozók számára van engedélyezve.

– Miss O’Sullivan ismer engem.

A férfi belépett. Sötét tekintete Izzyre szegeződött.

– Ezt nem mondhatod komolyan, Isabel.

Amikor a neve elhangzott tökéletes, formás ajkáról, Izzy megdermedt.

Tényleg ő az. Grayson Koh, a legendás autóversenyző, személyesen.

Visszafogta a vágját, hogy felugorjon és a nyakába boruljon. Csak mert ő az egyetlen ismerős arc ebben a személytelen, elegáns klinikában, az még nem jelenti azt, hogy az ő oldalán áll.

Mert valójában soha nem voltak barátok. Még ha egy ideig azt hitte is, hogy azok lehetnek.

Két év telt el azóta, hogy egymás mellett álltak, és nézték, ahogy Julian Liang földi maradványait a család magánrepülőgépére rakják.

Két év telt el azóta, hogy Grayson közölte vele, soha nem kellett volna hozzámennie a legjobb barátjához. Még pénzt is ajánlott neki, hogy tartsa magát távol a Liang családtól.

Izzy érezte, hogy felgyorsul a pulzusa.

Felforrósodott Grayson átható pillantásai alatt. A férfi a vizsgálóasztalt, a vékony lepedőt, végül a mellette lévő kis asztalon fekvő steril eszközöket vizsgálgatta. Ő, aki a hűvös, érzelemmentes viselkedéséről volt híres, furcsán feldúltnak tűnt. Szemében olyan tűz lobogott, amelyet Izzy még soha nem látott benne.

Amikor megszólalt, hangja szokatlanul rekedt volt.

– Elkéstem? Már megvolt?

– Semmi közöd hozzá. – Izzy védekezően keresztbe fonta a karját, és megpróbálta megnyugtatni

száguldó pulzusát. – Mi... miért vagy egyáltalán itt?

Utálta, hogy olyan vékony volt a hangja, amikor feltette ezt a kérdést. Olyan gyenge. Ráadásul az orvosok és nővérek szeme láttára, akik érdeklődve követték a beszélgetésüket. Meztelennek és sebezhetőnek érezte magát Grayson éles tekintete alatt.

A férfi összeráncolta a szemöldökét.

– Már elvégezték, Isabel?

Az imént még megbénította a rémület, de most düh és szégyenérzés terjedt szét Izzyben. Ez tipikus Grayson Koh-ra: egyszerűen csak beront a magánszférájába, és ráadásul még azt is eléri, hogy úgy érezze, ő tett valami rosszat.

Valahányszor a férfi a versenypályára ment a keresztgyerekével, olyan furcsán nézett rá. Olyan szigorúan és valahogy... elítélően.

Most már képtelenségnek tűnt, hogy valaha annyira szerelmes volt belé.

– Mit képzelsz magadról? – mondta Izzy a lehető leghidegebb hangon. – Nem törhetsz be ide csak úgy, és nem diktálhatod nekem a szabályokat. – Közben úgy érezte, mindjárt elájul.

Miért pont ezt a napot választotta, hogy visszatérjen az életébe? Pont ma?

Grayson mindig is rejtélyes volt, de nem olyan gátlástalan, ahogy a média beállította, ezt ő is tudta.

Aznap, amikor Julian meghalt, az arcán egyértelműen látszott a sokk és a gyász. Alig néhány órával Julian halála után megjelent a kórházban, láthatóan zavartan és feldúlva.

Graysonban megvolt az a természetes önbizalom, ami a legtöbb emberből hiányzik. Mindig olyan könnyedén erősnek és megközelíthetetlennek tűnt. Abszolút profi volt a sportjában. És dögös – főleg a versenyruhájában és az arany sisakjában, ami a védjegye volt.

De most... Nemrég vonult vissza a versenyzéstől, legalábbis az aktív részétől, és egyszerű, elegáns inget és hivatalos öltönyt viselt. És még mindig ő volt a legvonzóbb férfi, akit Izzy valaha látott. Olyan szép volt, hogy szinte fájt ránézni.

Természetesen Izzy is hallotta, hogy nem akar többé versenyezni. A hír villámgyorsan elterjedt. De igyekezett nem túl sokat gondolkodni ezen. Főleg azután, amit a temetés napján mondott neki.

Akkoriban Izzy elvesztette a férjét, ő pedig a legjobb barátját. Néha azon tűnődött, vajon Grayson őt okolja-e Julian haláláért. Végül is Julian Dublinig követte, hogy visszaszerezze. És aztán visszaesett.

De nehéz volt kitalálni, mi zajlott valójában Julian fejében. Rengeteg titkot hordozott magában. Titkokat és terheket. Talán ez volt az oka, hogy Izzy újra és újra megbocsátott neki. Látta, hogyan küzd mindennap a démonaival.

Volt benne valami üresség, ami nagyon ismerősnek tűnt számára. Ugyanezt az ürességet látta a barátai arcán is, akik soha nem tudták feldolgozni, hogy árvaházban nőttek fel.

Milyen magányosnak érezhették magukat. Neki legalább mindig ott volt Eve.

Grayson belépett a szobába, és becsukta maga mögött az ajtót.

– Nem jutott eszedbe, hogy felhívj, mielőtt ideutazol? Tényleg azt hitted, hogy nem jövök rá?

– Mi a fenéért kellett volna felhívnom?

Ez nem lehet igaz. Talán már nyugtatót adtak neki, és csak egy nagyon furcsa, nagyon ijesztő álmot lát.

– Ha Liangék küldtek, akkor már mehetsz is. Aláírtam az összes papírt. Az összes lemondónyilatkozatot. Nagyon jól tudom, hogy se Julian gyereke, se én nem fogunk örökölni semmit.

– *Julian* gyereke? Miért gondolod, hogy te...? – Grayson most már komolyan rémültnek tűnt. – Ó, istenem. Fogalmad sincs, ugye?

– Miről nincs fogalmam, Grayson? Berobbansz ide, és úgy viselkedsz, mintha valami szörnyű hibát követné el. – Remegve vett lélegzetet. Most bizonyosság kell, még ha fáj is. – Te... te fizetted ki a kezelést Julian helyett? Azért jöttél ide, mert vissza akarod kapni a pénzt? Vagy azt akarod mondani, hogy még nincs kifizetve, és nem is történhet meg?

Grayson halkan káromkodott.

– Komolyan azt hiszed, hogy kihagynék egy fontos találkozót Monacóban, és rohannék ide,

mint egy őrült, csak hogy behajtsak egy adósságot? Azért jöttem, hogy lezárjam a számlát. Már rég meg kellett volna tennem.

Izzyt jeges hideg öntötte el. Egész nap próbálta őrizi a reményt... és most végleg összetört.

És pont Grayson teszi ezt vele.

Egy éven át kísérté az Elite One csapatát, és a férfi mindig azt az érzést keltette benne, hogy nem tartozik oda. Ugyan nem mondta ki közvetlenül, de fagyos pillantásai elegendőek voltak ahhoz, hogy kicsinek és jelentéktelennek érezze magát.

Nyilvánvalóan úgy vélte, nem érdemes rá, hogy a keresztgyerekekről gondoskodjon.

Most pedig még az anyai boldogságot is el akarja venni tőle.

– Ezt nem teheted, Grayson. Valahogy állni fogom a kezelés költségeit – mondta megrendülten.

Természetesen tudta, hogy Grayson a pénzével és a befolyásával szinte mindent elérhet. Ha elhatározta, hogy az útjába áll, akkor meg is fogja tenni. De ettől eltekintve is elég irreális, hogy valaha saját zsebből fogja fizetni a kezelést.

Grayson értetlenül bámult rá. Orrcimpája enyhén remegett.

– Ez az átkozott hely... az átkozott megállapodás... – Újra káromkodott, és végigsimította éles állát, amelyen már megjelent a borosta. – Te egész idő alatt... nem tudtál erről *semmit*?

Izzy felemelte a kezét. Már nem tudta elviselni a parancsoló hangnemet. Nem tudta elviselni, hogy lenézzék vagy elítéljék.

– Ó, az elmúlt két évben mindennap vívódtam magamban, hogy megtegyem-e. És meg fogom tenni. Julian utolsó kívánsága volt, hogy megszülessen ez a gyerek. Ő maga mondta nekem a halála előtti napon. Furcsa módon azt is mondta, hogy hívjalak fel téged. Pont téged! És most beállítasz ide, és tönkre akarod tenni az egészet... Mintha csak egy bankszámlát zárnál le... Mintha ez... semmit se jelentene!

Az utolsó szavaknál a hangja veszélyesen éles lett, és érezte, hogy forró könnyek szöknek a szemébe. Az ajkába harapott, próbálta összeszedni magát. Egyszerűen csak meg kell szabadulnia Graysontól, és ragaszkodni a tervéhez.

A következő hétre szabadságot vett ki. Semmi sem állíthatja meg, még Grayson Koh sem.

– Természetesen jelent valamit – válaszolta a férfi. Finom arcvonásain most furcsa kifejezés tükröződött. Egy lépést tett felé. – Isabel, beszélünk kell...

– Kifelé – morogta Izzy, és leugrott az asztalról. – Nem akarok beszélni veled. Talán azt hiszed, mindent megtehetsz, de ez itt egy vizsgálószoba.

Grayson megállt. Tekintete végigfutott Izzy meztelen lábain és a takarón, amit sietve a csípőjére tekert.

– Persze – mondta röviden, és elfordult. – Öltözz fel. Addig beszélek az orvossal. Aztán leülünk, és átgondoljuk, hogyan kezeljük a helyzetet.

Mi? Ez komoly?

Egy szót sem szólva Izzy kitolta a szobából, és becsukta mögötte az ajtót.

Nehéz lélegzetvételekkel megfordult, a ruháit kereste. Émelygett, friss levegőre volt szüksége. Csak ki innen!

Meg kell szabadulnia Grayson Koh-tól, aztán majd meglátja, mi lesz. Amilyen gyorsan csak tudott, felöltözött.

Grayson nem sokáig maradt a titkárnőnél: egyszerűen belépett a kezelőorvos dolgozószobájába, és mindkét kezét az asztalának támasztotta.

– Mr. ... Mr. Koh – dadogta a doktornő. – Már tájékoztattak. Szeretnék hivatalosan bocsánatot kérni. A számlát már felfüggesztettük, a mintáját megsemmisítjük.

– Jó – morogta Grayson. – És most szeretném tudni, hogy egyáltalán hogy jutottunk idáig.

– Nos, Miss O’Sullivan már a férje halála előtt lefoglalta a kezelést, így csak egy kis szünet volt...

– Ő nem tudja, hogy az én mintámról van szó – mondta Grayson összeszorított fogakkal. – Biztos vagyok benne, hogy ez szabálytalan.

Az doktornő nagyon egyenes tartással ült.

- Az lehetetlen. Végül is aláírta a szerződést.
- Nyilvánvalóan nem tudja, hogy a minta tőlem származik.

Grayson egy pillanatra lehunyta a szemét. Izzy zavart arckifejezésére gondolt, amikor belépett a vizsgálószobába. Mindig azt hitte, nem kedveli őt – és ezért soha nem akart nyíltan beszélni vele a megállapodásról, amelyet Juliannel kötött.

Az megállapodásról, amelyet jobb belátása ellenére kötött.

„A feleségem annyira szeretne gyereket – mondta a barátja. – És a te hibád, hogy nem csinálhatok neki.”

Izzy még ma is tele volt reménnyel. És ő tönkretette az álmát. Már másodszor.

Bűntudat fogta el.

- Azt hiszi, hogy a halott férje spermájával fogják megtermékenyíteni.

A doktornő felállt.

– Ez súlyos vád, Mr. Koh. Mi mindig a legnagyobb gondossággal járunk el. Minden érintett személyt pontosan tájékoztatunk a kezelés minden lépéséről.

Ekkor Graysonnak eszébe jutott valami.

- Írásban is tájékoztatják őket?

- Nos, ebben az esetben igen. Miss O’Sullivan Írországból él. Ma jött ide először személyesen.

Isabel soha nem említette neki, hogy olvasási és írási nehézségekkel küzd, de keresztfiának feltűnt, hogy a dadája rengeteg segítő alkalmazást tart a telefonján. Később Grayson is megfigyelte, hogy a mindennapokban hogyan küzd meg bizonyos akadályokkal. Abban az időben úgy tűnt, mindig valahol a közelben van. Sok időt töltött a csapattal, és nevetésével mindig felvidította a légkört.

A doktornő most néhány papírral legyezte magát.

– A ma reggeli hangüzenetében csak arról volt szó, hogy el kell halasztani a kezelést. Azt hittem, pénzügyi vitáról van szó.

– Tudja, hogy a nyilvánosság előtt állok. Ilyen érzékeny információkat aligha küldhetek el e-mailben. Hóviharban kellett vezetnem, mert a járatomat törölték.

Úgy vezetett, mint egy őrült, minden sebességkorlátozást figyelmen kívül hagyott.

És így is majdnem elkésett. Akkor az ő és Izzy élete örökre összefonódott volna.

Alig néhány nappal azután, hogy megkötötte a megállapodást Juliannel, vissza akarta vonni. Jó okkal. Elképzelte, milyen lenne látni Izzyt terhesen – és úgy tenni, mintha Julian gyerekét hordaná.

Megmasszírozta az orrgyökét. Bele se mert gondolni, mi lett volna, ha ez valóra válik.

Sötét, önző érzés támadt benne.

Ugyanaz, ami három évvel ezelőtt, amikor Izzy olyan botrányos módon Julian felesége lett.

Természetesen ő volt a hibás. Szinte Julian karjába lökte, miután a garázsában elragadta az indulat, és megcsókolta. Később megkérte Astridot, hogy ne hosszabbítsa meg a szerződését. Talán azért tette, hogy végre szabadon udvarolhasson Izzynek.

Tudnia kellett volna, hogy Izzy soha nem egyezett volna bele egy ilyen megállapodásba közte és Julian között. Miért hordaná ki egy olyan férfi gyerekét, akiben nem bízik?

Nem mintha Julian jobb lett volna. Korábban soha nem érdekelték a gyerekek, playboy aggregényként élt. Grayson megígérte neki, hogy soha nem fog igényt tartani a gyerekekre. Ez volt a legkevesebb, amit tehetett, miután Julian elárulta neki, hogy a versenypályán történt baleset után meddővé vált.

De nem csak erről volt szó.

Julian soha többé nem fog versenyezni. Mindketten fiatalok voltak, tele ambícióval és egóval. Minden álmuk egy hely volt a híres Elite One csapatban. De egy sofőr és egy házvezetőnő fiaként Graysonnak szüksége volt egy pártfogóra – és ez Peter Liang lett.

Grayson mindent megtett volna, hogy megtartsa helyét a csapatban. Még akkor is, ha ez azt jelentette, hogy túl kell szárnyalnia a legjobb barátját.

Julianre gondolva lehunyta a szemét.

A szüleik jó barátok voltak, bár Grayson szülei csak a Liang család alkalmazásában álltak. A család mindig nagylelkűen bánt Graysonnal, végül még egy magániskolába is elküldték Angliába Juliannel.

Ott kezdtek el gokartozni, és fedezték fel a versenyzés iránti szenvedélyüket, Julian apja pedig gondoskodott róla, hogy Grayson ugyanolyan esélyt kapjon, mint a fia. A Grayson és Julian apja között volt az, ami végül éket vert a két barát közé.

Julian és az átkozott titkolózása. Julian és az átkozott hazugságai.

Szörnyen kegyetlen lehetett Isabel számára, hogy ilyen hirtelen elvesztette a férjét. Talán ezt a gyereket tekintí az utolsó kapocsnak Julianhez?

– Szeretném, ha velem jönne, és elmagyarázná a helyzetet Miss O’Sullivannek – mondta Grayson.

Hirtelen szorító érzés fogta el a mellkasát. Kigombolta az inge legfelső gombját.

Egy fontos megbeszélés közepén értesítette a bankja, hogy a klinika kifizetést követel a kezelésért. A megbeszélés egy jótékonysági rendezvényről szólt – egy futóversenyről, amelyet hamarosan rendeznek meg Szingapúrban.

Mindent félre kellett tennie, és elindult Svájcba.

– Természetesen. – A doktornő idegesen megköszörülte a torkát. – Biztosíthatom, hogy ilyen még soha nem fordult elő.

– Teljes felelősséget vállalok, ha Miss O’Sullivan úgy dönt, beperli a klinikát. Vagy engem. De bármit is tervez, önnek segítenie kell elmagyarázni neki a tényállást.

– Természetesen – ismételte a doktornő. Arcán vörös foltok jelentek meg. Az ajtóhoz sietett, és odahívott egy nővért. – Kérem, vezesse Miss O’Sullivant az egyik rendelőbe.

A nővér a homlokát ráncolta.

– Miss O’Sullivan elhagyta a klinikát.

– Hogy... *mit* csinált?

– Elrohant mellettem, és valamit motyogott a friss levegőről. Röviddel utána hallottam, hogy elindul egy autó.

– Ebben a hóvihárban? – kérdezte a doktornő megdöbbenve. – De az utakat hamarosan lezárják. Még a klinika is korábban bezár ma. – Graysonra nézett. – A pályaudvarok és a repülőterek ma zárva vannak. Nem juthat messzire.

Grayson káromkodott, és elsietett mellette. Anélkül hogy még egyszer visszafordult volna, elhagyta a klinikát. Nem állt szándékában visszajönni. Izzy sem fog.

Biztos nem, ha meghallja, amit mondani akar neki.